

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

16. travnja 2015.*

„Tužba za poništenje – Policijska i pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Utvrđivanje datuma od kojeg prethodna odluka proizvodi pravne učinke – Utvrđenje pravnog temelja – Pravni okvir primjenjiv nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona – Prijelazne odredbe – Izvedeni pravni temelj – Savjetovanje s Parlamentom“

U predmetu C-540/13,

povodom tužbe za poništenje na temelju članka 263. UFEU-a, podnesene 15. listopada 2013.,

Europski parlament, koji zastupaju F. Drexler, A. Caiola i M. Pencheva, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju K. Pleśniak i A. F. Jensen, u svojstvu agenata,

tuženika,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: L. Bay Larsen (izvjestitelj), predsjednik vijeća, K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan i A. Prechal, suci,

nezavisni odvjetnik: N. Wahl,

tajnik: V. Tourrès, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 5. studenoga 2014.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 22. siječnja 2015.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: francuski

Presudu

- 1 Svojom tužbom Europski parlament zahtijeva poništenje Odluke Vijeća 2013/392/EU od 22. srpnja 2013. o utvrđivanju datuma od kojeg Odluka 2008/633/PUP o pristupu određenih tijela država članica i Europolu viznom informacijskom sustavu (VIS) za traženje podataka u svrhu sprečavanja, otkrivanja i istraga terorističkih kaznenih djela i ostalih teških kaznenih djela proizvodi učinke (SL L 198, str. 45., u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

Pravni okvir

- 2 Odluka Vijeća 2008/633/PUP od 23. lipnja 2008. o pristupu određenih tijela država članica i Europolu viznom informacijskom sustavu (VIS) za traženje podataka u svrhu sprečavanja, otkrivanja i istraga terorističkih kaznenih djela i ostalih teških kaznenih djela (SL L 218, str. 129.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 180.) u članku 18. stavku 2. propisuje:

„Ova se Odluka primjenjuje od datuma koji će odrediti Vijeće nakon što od Komisije primi obavijest da je Uredba (EZ) br. 767/2008 [Europskog parlamenta i Vijeća od 9. srpnja 2008. o viznom informacijskom sustavu (VIS) i razmjeni podataka među državama članicama o vizama za kratkotrajni boravak (Uredba o VIS-u) (SL L 218, str. 60.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 120.)] stupila na snagu i da se u potpunosti primjenjuje.

Glavno tajništvo Vijeća će taj datum objaviti u *Službenom listu Europske unije*.“

Pobijana odluka

- 3 Odluka 2013/392, koja upućuje na Ugovor o funkcioniranju Europske unije i na Odluku 2008/633, osobito na njezin članak 18. stavak 2., u članku 1. predviđa da potonja odluka proizvodi učinke od 1. rujna 2013.

Zahtjevi stranaka

- 4 Parlament od Suda zahtijeva da:
 - poništi pobijanu odluku,
 - održi na snazi učinke odluke dok se ne zamijeni novim aktom i
 - naloži Vijeću snošenje troškova.
- 5 Vijeće od Suda zahtijeva da:
 - odbaci tužbu kao nedopuštenu ili barem odbije kao neosnovanu,
 - podredno, u slučaju poništenja pobijane odluke, održi na snazi učinke odluke dok se ona ne zamijeni novim aktom i
 - naloži Parlamentu snošenje troškova.

Tužba

- 6 U potporu svojoj tužbi Parlament ističe dva tužbena razloga, koji se temelje na bitnoj povredi postupka, zbog toga što Parlament nije sudjelovao u postupku donošenja pobijane odluke, i na izboru pravnog temelja koji je stavljen izvan snage ili je nezakonit.

Dopuštenost određenih tužbenih razloga ili argumenata koje je istaknuo Parlament

Argumentacija stranaka

- 7 Vijeće smatra da se neki tužbeni razlozi ili argumenti koje je istaknuo Parlament moraju odbaciti kao nedopušteni, s obzirom na to da nisu jasni i precizni. To je slučaj s tužbenim razlozima i argumentima koji se odnose na bitnu povredu postupka, na primjenu članka 39. stavka 1. UEU-a, na izbor pravnog temelja koji je stavljen izvan snage te na povredu načela pravne sigurnosti i institucionalne ravnoteže.
- 8 Parlament ističe da je tužba kojom je pokrenut postupak dovoljno jasna i precizna.

Ocjena Suda

- 9 Valja podsjetiti da, sukladno članku 120. točki (c) Poslovnika Suda i relevantnoj sudskoj praksi, u svakom aktu kojim se pokreće postupak treba naznačiti predmet spora kao i sažet prikaz razloga za pokretanje postupka te da ta naznaka mora biti dovoljno jasna i precizna da bi tuženik mogao pripremiti obranu, a Sud provesti nadzor. Iz toga slijedi da temeljni pravni i činjenični elementi na kojima se zasniva tužba trebaju biti na dosljedan i razumljiv način vidljivi iz samog teksta tužbe te da u njoj istaknuti zahtjevi trebaju biti formulirani na nedvosmislen način kako bi se izbjeglo da sud odluči *ultra petita* ili propusti odlučiti o nekom od prigovora (vidjeti u tom smislu presudu Ujedinjena Kraljevina/Vijeće, C-209/13, EU:C:2014:283, t. 30 i navedenu sudsku praksu).
- 10 U konkretnom slučaju izlaganje tužbenih razloga i argumenata u tužbi, glede kojih Vijeće prigovara da nisu jasni ni precizni, udovoljava takvim zahtjevima. Tužba je osobito omogućila Vijeću da razradi odgovor u odnosu na tužbene razloge i argumente te omogućuje Sudu da provodi svoj sudski nadzor nad pobijanom odlukom.
- 11 Slijedom toga, valja odbiti prigovor nedopuštenosti koji se odnosi na to da tužba navodno nije jasna i precizna.
- 12 Stoga, s obzirom na to da pravni temelj akta određuje postupak koji treba slijediti za njegovo donošenje (presude Parlament/Vijeće, C-130/10, EU:C:2012:472, t. 80. i Parlament/Vijeće, C-658/11, EU:C:2014:2025, t. 57.), najprije valja ispitati drugi tužbeni razlog.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je izabran pravni temelj koji je stavljen izvan snage ili je nezakonit

Prvi dio drugog tužbenog razloga, koji se temelji na tome da je izabran pravni temelj koji je stavljen izvan snage

– Argumentacija stranaka

- 13 Parlament smatra da je upućivanje na Ugovor o funkcioniranju Europske unije, koje je sadržano u pobijanoj odluci, preopćenito da bi moglo služiti kao njezin pravni temelj te da se članak 18. stavak 2. Odluke 2008/633 ne može smatrati valjanim pravnim temeljem.
- 14 U stvari, ta se odredba ograničuje na sadržajno upućivanje na članak 34. stavak 2. točku (c) UEU-a, koji predstavlja jedini mogući pravni temelj za donošenje mjere kao što je pobijana odluka u okviru bivšeg „trećeg stupa“.
- 15 Slijedom navedenog, Parlament smatra da se Vijeće kao pravnim temeljem koristilo člankom 34. stavkom 2. točkom (c) UEU-a. Međutim, s obzirom na to da je taj članak 34. stavljen izvan snage, on ne može poslužiti kao pravni temelj za donošenje novih akata. Nije od važnosti to što odredba sekundarnog prava sadržajno upućuje na članak 34., s obzirom na to da se ta odredba mora smatrati neprimjenjivom zbog činjenice stupanja na snagu tog ugovora.
- 16 Vijeće pojašnjava da je pobijanu odluku donijelo na temelju članka 18. stavka 2. Odluke 2008/633 u smislu članka 9. Protokola (br. 36) o prijelaznim odredbama (u daljnjem tekstu: Protokol o prijelaznim odredbama). U tom pogledu naglašava da pobijana odluka ne upućuje ni općenito na UEU ni posebno na njegov članak 34. stavak 2. točku (c).

– Ocjena Suda

- 17 Kako bi se ocijenila osnovanost prvog dijela drugog tužbenog razloga, valja utvrditi pravni temelj na kojem je donesena pobijana odluka.
- 18 U tom pogledu, valja istaknuti da ta odluka ne upućuje na članak 34. UEU-a i da njezine uvodne izjave izrijekom upućuju na Ugovor o funkcioniranju Europske unije te na članak 18. stavak 2. Odluke 2008/633.
- 19 Stoga se, s obzirom na tekst pobijane odluke, u kojem načelno mora biti naveden njezin pravni temelj kako bi se udovoljilo obvezi obrazlaganja (vidjeti u tom smislu presudu Komisija/Vijeće, C-370/07, EU:C:2009:590, t. 39. i 55.), ne može smatrati da se ta odluka temelji na članku 34. UEU-a.
- 20 Nadalje, valja navesti da nijedan drugi element pobijane odluke ne upućuje na to da se Vijeće namjeravalo koristiti tim člankom 34. kao pravnim temeljem te odluke.
- 21 Posebno, to što je članak 34. stavak 2. točka (c) UEU-a bio jedini mogući pravni temelj za donošenje mjere kao što je pobijana odluka, pod pretpostavkom da je ta okolnost i utvrđena, nije od važnosti, s obzirom na to da izričiti izbor Vijeća da u pobijanoj odluci ne navede tu odredbu, već Ugovor o funkcioniranju Europske unije i članak 18. stavak 2. Odluke 2008/63, jasno upućuje na to da je pobijana odluka utemeljena na potonjoj odredbi kao takvoj.
- 22 Slijedom toga, to što je Ugovorom iz Lisabona članak 34. UEU-a stavljen izvan snage ne lišava pobijanu odluku pravnog temelja.

23 Imajući u vidu te elemente, prvi dio drugog tužbenog razloga valja odbiti kao neosnovan.

Drugi dio drugog tužbenog razloga, koji se temelji na izboru nezakonitog pravnog temelja

– Argumentacija stranaka

- 24 Parlament navodi da, ako se mora smatrati da je članak 18. stavak 2. Odluke 2008/633 pravni temelj pobijane odluke, ta odredba predstavlja nezakoniti izvedeni pravni temelj na kojemu se ne može valjano utemeljiti ta odluka.
- 25 U stvari, iz sudske prakse Suda proizlazi da stvaranje izvedenog pravnog temelja koji bi pojednostavnio načine donošenja akta nije spojivo s Ugovorima. Takav je slučaj s člankom 18. stavkom 2. Odluke 2008/633, s obzirom na to da ne predviđa savjetovanje s Parlamentom, iako je za donošenje mjere kao što je pobijana odluka to propisano člankom 39. UEU-a.
- 26 Nadalje, članak 18. stavak 2. Odluke 2008/633 postao je neprimjenjiv nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona i predstavlja nezakonito odstupanje od postupka koji je uređen tim ugovorom za donošenje novih akata. Takvo odstupanje nije dopušteno na temelju članka 9. Protokola o prijelaznim odredbama, prema kojemu se stupanjem na snagu navedenog ugovora akti bivšeg „trećeg stupa“ ne stavljaju automatski izvan snage.
- 27 Vijeće kao prvo osporava dopuštenost prigovora nezakonitosti članka 18. stavka 2. Odluke 2008/633 koji je istaknuo Parlament. U tom pogledu valja navesti da, sukladno članku 10. stavku 1. Protokola o prijelaznim odredbama, ovlasti Suda u odnosu na tu odluku sve do 1. prosinca 2014. ostaju iste onima koje je imao prije stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona. Članak 35. stavak 6. UEU-a, koji je tada bio primjenjiv, nije predviđao mogućnost da Parlament podnese tužbu za poništenje akta koji je donesen u okviru bivšeg „trećeg stupa“, kao što je to navedena odluka. S obzirom na to da Sud nije bio nadležan za to područje, proizlazilo bi da prigovor nezakonitosti koji je istaknuo Parlament treba proglasiti nedopuštenim.
- 28 Vijeće podredno ističe da je članak 18. stavak 2. Odluke 2008/633 prilikom donošenja bio u skladu s Ugovorom o Europskoj uniji. U stvari, ta je odredba ograničena na to da predviđa primjenu postupka iz članka 34. stavka 2. točke (c) UEU-a i njome se ne uspostavlja postupak *sui generis* koji isključuje savjetovanje s Parlamentom.
- 29 U odnosu na učinke stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona, Vijeće smatra da bi tumačenje članka 9. Protokola o prijelaznim odredbama koje je predložio Parlament spriječilo svaku mogućnost donošenja provedbenih mjera koje su predviđene u aktima bivšeg „trećeg stupa“, što je upravo slučaj koji su autori Ugovora željeli izbjeći.

– Ocjena Suda

- 30 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, izbor pravne osnove za neki akt Unije mora se temeljiti na objektivnim elementima koji podliježu sudskom nadzoru, među kojima su cilj i sadržaj tog akta (presuda Komisija/Parlament i Vijeće, C-43/12, EU:C:2014:298, t. 29. kao i navedena sudska praksa).
- 31 U tom pogledu, valja navesti da među strankama nije sporan odnos između članka 18. stavka 2. Odluke 2008/633 i cilja odnosno sadržaja pobijane odluke. Parlament, međutim, osporava zakonitost te odredbe te ističe da ona pojednostavnjuje načine donošenja mjera kao što je pobijana odluka u odnosu na postupak koji je za to predviđen Ugovorima.

- 32 Iz sudske prakse Suda proizlazi da, s obzirom na to da su pravila koja se odnose na formiranje volje institucija Unije određena Ugovorima i da ih ni države članice ni same institucije ne mogu staviti izvan snage, samo Ugovori mogu u posebnim slučajevima ovlastiti instituciju da izmijeni postupak donošenja odluka koji je njima uređen. Stoga bi priznati instituciji da može stvoriti izvedene pravne temelje, u smislu da otežava ili pojednostavnjuje načine donošenja akta, značilo da joj se daju zakonodavne ovlasti koje nadilaze ono što je predviđeno Ugovorima (vidjeti presudu Parlament/Vijeće, C-133/06, EU:C:2008:257, t. 54. do 56.).
- 33 To rješenje, koje je u odnosu na izvedeni pravni temelj koji omogućuje donošenje zakonodavnih akata preuzeto u presudi Parlament/Vijeće (C-133/06, EU:C:2008:257), mora se također primijeniti na pravne temelje koji su predviđeni u aktu sekundarnog prava i koji omogućuju donošenje provedbenih mjera tog akta tako da otežavaju ili pojednostavnjuju načine donošenja takvih mjera koje su predviđene u Ugovorima.
- 34 Naime, iako je točno da Ugovori predviđaju da Parlament i Vijeće propišu neka od pravila koja se odnose na izvršavanje provedbenih ovlasti Komisije, ostaje činjenica da posebna pravila koja se odnose na donošenje provedbenih mjera predviđena u Ugovorima obvezuju institucije na isti način kao i ona koja se odnose na donošenje zakonodavnih akata te im stoga akti sekundarnog prava ne mogu proturječiti.
- 35 U tom kontekstu, s obzirom na to da se zakonitost akta Unije mora ocijeniti u skladu s činjeničnim i pravnim elementima koji su postojali na dan kada je taj akt donesen (vidjeti analogno presude Gualtieri/Komisija, C-485/08 P, EU:C:2010:188, t. 26., Schindler Holding i dr./Komisija, C-501/11 P, EU:C:2013:522, t. 31. i Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, t. 50.), zakonitost članka 18. stavka 2. Odluke 2008/633 mora se ocijeniti s obzirom na odredbe koje su u vrijeme donošenje odluke uređivale donošenje mjere kao što je pobijana odluka, i to članak 34. stavak 2. točku (c) UEU-a i članak 39. stavak 1. UEU-a.
- 36 Iz tih odredbi proizlazi da Vijeće, odlučujući ovisno o slučaju jednoglasno ili kvalificiranom većinom, donosi odluke koje su u cijelosti sukladne ciljevima iz glave VI. UEU-a, osim onih koje su propisane u članku 34. stavku 2. točkama (a) i (b) UEU-a i mjerama koje su potrebne za provedbu te odluke, nakon što se savjetovalo s Parlamentom.
- 37 U tom pogledu valja utvrditi da sadržaj članka 18. stavka 2. Odluke 2008/633 ne predviđa obvezu Vijeća da se prije donošenja mjere koja je predviđena tom odredbom savjetuje s Parlamentom.
- 38 Međutim, prema ustaljenoj sudskoj praksi, tekst sekundarnog prava Unije mora se tumačiti u najvećoj mogućoj mjeri sukladno odredbama Ugovorâ (presuda Efir, C-19/12, EU:C:2013:148, t. 34. i navedena sudska praksa).
- 39 Stoga, s obzirom na to da, s jedne strane, obveza tumačenja akta sekundarnog prava sukladno primarnom zakonodavstvu proizlazi iz općeg načela tumačenja, prema kojem se odredba mora tumačiti u najvećoj mogućoj mjeri tako da se ne dovede u pitanje njezina zakonitost (vidjeti u tom smislu presude Sturgeon i dr., C-402/07 i C-432/07, EU:C:2009:716, t. 47. i 48. kao i preispitivanje Komisija/Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, t. 40.), te, s druge strane, da se zakonitost članka 18. stavka 2. Odluke 2008/633, zbog razloga koji su navedeni u točki 35. ove presude, treba osobito ocjenjivati u odnosu na članak 39. stavak 1. UEU-a, ta se prva odredba mora tumačiti tako da bude u skladu s tom drugom.
- 40 Slijedom toga, članak 18. stavak 2. Odluke 2008/633 mora se tumačiti u skladu s člankom 39. stavkom 1. UEU-a, tako da dopušta Vijeću da donese akt kojim se utvrđuje datum stupanja na snagu te odluke samo nakon savjetovanja s Parlamentom. Iz toga slijedi da valja odbiti argument Parlamenta

prema kojemu to što ta prva odredba ne predviđa obvezu savjetovanja znači da je njome uspostavljen način donošenja mjere, kao što je pobijana odluka, koji je pojednostavnjen u odnosu na postupak predviđen u tu svrhu u Ugovoru o Europskoj uniji.

- 41 U odnosu na argumente Parlamenta koji se odnose na nesukladnost članka 18. stavka 2. Odluke 2008/633 s pravilima postupka koja se primjenjuju nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona, valja navesti da u svakom slučaju Protokol o prijelaznim odredbama sadrži odredbe koje se posebno odnose na pravni režim koji se nakon stupanja na snagu tog ugovora primjenjuje na akte donesene na temelju Ugovora o Europskoj uniji prije toga datuma.
- 42 Stoga članak 9. tog protokola predviđa da takvi akti održavaju svoje pravne učinke dok se ne stave izvan snage, ponište ili izmijene primjenom Ugovorâ.
- 43 Taj se članak mora tumačiti u skladu s prvom uvodnom izjavom navedenog protokola, koja pojašnjava da je radi prelaska s institucionalnih odredaba Ugovorâ koje su se primjenjivale prije stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona na odredbe sadržane u tom ugovoru potrebno utvrditi prijelazne odredbe.
- 44 Stoga, s obzirom na to da je Ugovor iz Lisabona bitno izmijenio institucionalni okvir policijske i pravosudne suradnje u kaznenim stvarima, članak 9. Protokola o prijelaznim odredbama mora se shvatiti tako da se njime osobito osigurava da se akti koji su doneseni u okviru te suradnje mogu i dalje učinkovito primjenjivati, bez obzira na izmjenu institucionalnog okvira navedene suradnje.
- 45 Prihvaćanje argumenta Parlamenta, prema kojem bi stavljanje izvan snage posebnih postupaka donošenja provedbenih mjera koje potpadaju pod policijsku i pravosudnu suradnju u kaznenim stvarima putem Ugovora iz Lisabona učinilo donošenje takvih mjera nemogućim prije nego što se ti akti izmijene radi prilagodbe Ugovoru iz Lisabona, dovelo bi do toga da bi bila otežana odnosno nemoguća učinkovita primjena navedenih akata, što bi dovelo u pitanje postizanje cilja autora Ugovora.
- 46 Štoviše, tumačenje članka 9. Protokola o prijelaznim odredbama koje je predložio Parlament, prema kojemu taj članak propisuje samo to da akti iz područja policijske i pravosudne suradnje u kaznenim stvarima stupanjem na snagu Ugovora iz Lisabona nisu automatski stavljeni izvan snage, lišilo bi taj članak svakog korisnog učinka.
- 47 Iz svega navedenog proizlazi da odredba akta koji je donesen na temelju Ugovora o Europskoj uniji prije stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona, koji uređuje načine donošenja drugih mjera, nastavlja proizvoditi pravne učinke dok se ne stavi izvan snage, poništi ili izmijeni te omogućuje donošenje te mjere primjenom postupka koji propisuje.
- 48 U tim uvjetima, to što članak 18. stavak 2. Odluke 2008/633 predviđa načine donošenja mjere kao što je pobijana odluka koji su otežani ili pojednostavnjeni u odnosu na postupak koji je s tim ciljem predviđen Ugovorom o funkcioniranju Europske unije ne znači da ta odredba predstavlja nezakoniti izvedeni pravni temelj čija se primjena mora odbiti na temelju prigovora.
- 49 Slijedom navedenog i u tim uvjetima, a da pritom nije potrebno donijeti odluku o dopuštenosti drugog dijela drugog tužbenog razloga, valja ga odbiti kao neosnovan (vidjeti analogno presude Francuska/Komisija, C-233/02, EU:C:2004:173, t. 26. kao i Komninou i dr./Komisija, C-167/06 P, EU:C:2007:633, t. 32.) te stoga odbiti tužbeni razlog u cijelosti.

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na bitnoj povredi postupka

Argumentacija stranaka

- 50 Parlament smatra da se, u slučaju da se režim koji je prethodio Ugovoru iz Lisabona i dalje primjenjuje na konkretni slučaj, sukladno članku 39. stavku 1. UEU-a morao provesti postupak savjetovanja s njime.
- 51 Vijeće smatra, suprotno, da članak 18. stavak 2. Odluke 2008/633 ne predviđa nikakvo sudjelovanje Parlamenta u donošenju pobijane odluke i da, nakon stavljanja izvan snage članka 39. UEU-a Ugovorom iz Lisabona, za donošenje provedbenih mjera te odluke nije potrebno savjetovanje s Parlamentom.
- 52 Članak 10. stavak 1. Protokola o prijelaznim odredbama potvrđuje tu analizu, s obzirom na to da se među odredbama čiji se učinak održava na snazi nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona ne spominje članak 39. UEU-a. Također, uključivanje obveze savjetovanja s Parlamentom u postupak donošenja akta dovelo bi do toga da se u postupak koji je predviđen u članku 291. UFEU-a unosi element koji ondje nije predviđen te bi se stoga dovela u pitanje institucionalna ravnoteža uspostavljena Ugovorom iz Lisabona.

Ocjena Suda

- 53 Valja podsjetiti da je redovno savjetovanje s Parlamentom u slučajevima predviđenima primjenjivim pravilima prava Unije bitan postupovni zahtjev čije nepoštovanje dovodi do ništavosti predmetnog akta (vidjeti u tom smislu presude Parlament/Vijeće, C-65/93, EU:C:1995:91, t. 21 i Parlament/Vijeće, C-417/93, EU:C:1995:127, t. 9.).
- 54 Slijedom toga, s obzirom na to da iz odluke u odnosu na drugi tužbeni razlog proizlazi da je Vijeće moglo valjano utemeljiti pobijanu odluku na članku 18. stavku 2. Odluke 2008/633, valja provjeriti je li se prije donošenja akta na temelju te odredbe moralo provesti savjetovanje s Parlamentom.
- 55 U tom pogledu, iz navoda koji su sadržani u točkama 40. do 47. ove presude proizlazi da članak 18. stavak 2. Odluke 2008/633, protumačen sukladno članku 39. stavku 1. UEU-a, nastavlja proizvoditi pravne učinke sve dok se ne stavi izvan snage, poništi ili izmijeni te omogućuje donošenje mjere kao što je pobijana odluka primjenom postupka koji sam uređuje. Stoga je Vijeće dužno savjetovati se s Parlamentom prije utvrđenja točnog datuma stupanja na snagu te odluke.
- 56 Suprotno onome što smatra Vijeće, stavljanje izvan snage članka 39. stavka 1. UEU-a Ugovorom iz Lisabona ne može dovesti u pitanje tu obvezu savjetovanja s Parlamentom.
- 57 Naime, imajući u vidu navode iz točke 39. ove presude, to što je članak 39. stavak 1. UEU-a stavljen izvan snage nakon donošenja članka 18. stavka 2. Odluke 2008/633 ne može dovesti do isključenja obveze tumačenja te odredbe u skladu s člankom 39. stavkom 1. UEU-a.
- 58 Također, to što članak 291. UFEU-a ne predviđa obvezu savjetovanja s Parlamentom nije od važnosti, s obzirom na to da je obveza savjetovanja s Parlamentom jedan od pravnih učinaka Odluke 2008/633 koji je zadržan nakon stupanja na snagu Ugovora iz Lisabona, na temelju članka 9. Protokola o prijelaznim odredbama, kako je protumačen u točki 47. ove presude.
- 59 Nije sporno da je Vijeće donijelo pobijanu odluku a da se prethodno nije savjetovalo s Parlamentom.
- 60 Iz toga slijedi da je prvi tužbeni zahtjev, koji se temelji na bitnoj povredi postupka, osnovan i da se slijedom toga pobijana odluka mora poništiti.

Zahtjev za održavanje na snazi učinaka pobijane odluke

- 61 Parlament, kao i Vijeće, zahtijeva da Sud, u slučaju da poništi pobijanu odluku, održi njezine učinke na snazi dok se ona ne zamijeni novim aktom.
- 62 U tom pogledu valja podsjetiti da, sukladno članku 264. stavku 2. UFEU-a, Sud, ako to smatra potrebnim, navodi koji se učinci akta koji je proglasio ništavim moraju smatrati konačnima.
- 63 U konkretnom slučaju poništiti pobijanu odluku a da se pritom ne predvidi održavanje njezinih učinaka značilo bi otežati nacionalnim tijelima i Europolu pristup VIS-u u svrhu sprečavanja, otkrivanja i istraga terorističkih kaznenih djela i ostalih teških kaznenih djela i stoga dovesti u pitanje održavanje javnog reda. Iako Parlament zahtijeva poništenje te odluke zbog bitne povrede postupka, on ne osporava njezine ciljeve ni sadržaj.
- 64 Slijedom toga, valja održati na snazi učinke pobijane odluke sve do stupanja na snagu novog akta koji će je zamijeniti.

Troškovi

- 65 Na temelju članka 138. stavka 1. Poslovnika Suda, svaka stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da je Parlament postavio zahtjev da se Vijeću naloži snošenje troškova i da ono nije uspjelo u postupku, Vijeću se nalaže snošenje troškova.

Slijedom navedenoga, Sud (četvrto vijeće) proglašava i presuđuje:

- 1. Poništava se Odluka Vijeća 2013/392/EU od 22. srpnja 2013. o utvrđivanju datuma od kojeg Odluka 2008/633/PUP o pristupu određenih tijela država članica i Europola viznom informacijskom sustavu (VIS) za traženje podataka u svrhu sprečavanja, otkrivanja i istraga terorističkih kaznenih djela i ostalih teških kaznenih djela proizvodi učinke.**
- 2. Učinci Odluke 2013/392 održavaju se na snazi do stupanja na snagu novog akta koji će je zamijeniti.**
- 3. Vijeću Europske unije nalaže se snošenje troškova.**

Potpisi